

Davide Cali

ΗΡΑΚΛΗΣ ΖΟΡΙΛΗΣ ΤΟ ΠΙΟ ΚΡΥΦΟ ΜΥΣΤΙΚΟ

μετάφραση: Δήμητρα Δότση

εικονογράφηση: Laura Re

ΔΙΩΠΤΡΑ

Η πρώτη μέρα της άνοιξης

Ήταν η πρώτη μέρα της άνοιξης κι ένα γλυκό αεράκι φυσούσε στη Φτερνιζούπολη. Μπορεί ο χειμώνας να ήταν πια παρελθόν, όμως η διάθεση του διευθυντή Φοίβου Φοβέρα δεν έλεγε να αλλάξει με τίποτα. Με το γνωστό φοβερό και τρομερό βλέμμα του περίμενε τα παιδιά μπροστά στην είσοδο του σχολείου, ενώ ο κύριος Αηγσίλαος, ο επιστάτης, στεκόταν πίσω από την πόρτα και σαν ραντάρ έλεγχε τα παπούτσια τους μην τυχόν και ήταν λερωμένα με λάσπες.

Αν τσάκωνε κάποιον με λασπωμένα παπούτσια, αλίμονό του! Τον κυνηγούσε με τη σκούπα!

Ο Γρηγόρης Γατόνης ανέβαινε τα σκαλοπάτια βυθισμένος στις σκέψεις του. Μάλλον προσπαθούσε να λύσει κάποιο μυστηριώδες αίνιγμα, όπως για παράδειγμα την εξαφάνιση του μπλε παγωτού από το παγωτατζίδικο της Φτερνιζούπολης. Ο Άρης Γρανάζης προχωρούσε σαν ρομπότ και ψιθύριζε τα συνηθισμένα του Βζζζνν και Φιπττζζζ συνοδεύοντάς τα μ' ένα περίεργο Σκρικ-Σκρακ, πράγμα που σήμαινε ότι μάλλον χρειαζόταν λίγο γράσο.

Η Λήδα Βολίδα είχε δεχτεί την πρόκληση της Ακίκο Αστέρη να διαγωνιστούν σε μια μονομαχία γνώσεων. Άραγε ποια θα έβρισκε τα περισσότερα ονόματα echinodermων; Η Ακίκο ήταν μπροστά με διαφορά, όμως η Λήδα δεν το έβαζε κάτω κι έλεγε ότι της κατέβαινε στο κεφάλι μήπως και πετύχαινε μία σωστή λέξη.

«Θαλασσάγκουρο!» φώναζε δυνατά. «Χούχου-
λας!» «Αγκαθόφιδο!»

Λογικά κάπου εκεί θα ήταν και ο Μηνάς Μι-
νιατούρας. Ποιος ξέρει άραγε πού; Όπως πάντα
ήταν... αόρατος.

Η Σάρα Πεισματάρη έλεγε στην Άσπα Σπά-
τουλα τι δώρο ήθελε για τα γενέθλιά της. Ονει-
ρευόταν εκείνο το πόνι νάνο που είχε δει πριν
από λίγες μέρες στην τηλεόραση να λύνει ασκή-
σεις με πολλαπλασιασμούς.

Ο Χάρης Χαϊδεμένος, με όλα τα προσκοπικά
του παράσημα, είχε μαζέψει από τον δρόμο έναν
μισοπατημένο βάτραχο και τον πήγαινε στο scho-
λείο, σίγουρος ότι θα δεχόταν συγχαρητήρια που

τον έσωσε. Μόλις, όμως, τον είδε ο Ηρακλής Ζοριλής, τον άρπαξε μέσα από τα χέρια του και βάλθηκε να τον στροβιλίζει πάνω απ' το κεφάλι του.

«Σταμάτα! Θα τον χτυπήσεις!»

«Καλά, είσαι τελείως ούφο; Αφού είναι ψόφιος».

«Δεν είναι. Θα τον σώσουμε!»

Πριν καλά καλά προλάβει να πει κάτι άλλο, ο Ηρακλής τον πέταξε σαν φρίσμπι. Ο βάτραχος εκσφενδονίστηκε πάνω από την αυλή του σχολείου κάνοντας μια στροφή στον αέρα και κατέληξε στο παρμπρίζ ενός παρκαρισμένου αυτοκινήτου.

Βλέποντας αυτή τη σκηνή, ο Λουκάς Κλάψας έμπηξε τα κλάματα. Η Λουκία Λαμπίκου στη σκέψη και μόνο ότι θα γέμιζε αόρατα μικρόβια αν έπιανε ψόφιο βάτραχο, έτρεξε να πλύνει τα χέρια της με το απολυμαντικό τζελ που είχε πάντα στην τσάντα της. Η Μαριέττα Πιρουέτα έκανε μια πιρουέτα, χωρίς κανέναν συγκεκριμένο λόγο.

Πάντως, κανείς άλλος δεν φάνηκε να δίνει σημασία στο επεισόδιο με τον βάτραχο.

Με λίγα λόγια, με εξαίρεση αυτή την πρώτη ανοιξιιάτικη μέρα, όλα κυλούσαν όπως πάντα.

Το κουδούνι χτύπησε. Τα συμμαθητάκια του Β2 μπήκαν στην τάξη τους. Όλοι κάθισαν στις θέσεις τους και περίμεναν. Όσοι συνειδητοποίησαν πως κάτι έλειπε. Τι όμως; Ο γεωγραφικός χάρτης ήταν στη θέση του, το ίδιο και ο πίνακας...

Μα βέβαια! Έλειπε ο δάσκαλος Πένας! Περρίεργο... Ο κύριος Πένας ερχόταν πάντα στην ώρα του.

Η Ακίκο, που είχε πάντα μια θεωρία για καθετί, είπε ότι έπρεπε να κοιτάξουν στην αποθήκη με τις σκούπες του κυρίου Αγνσίλαου, γιατί ο δάσκαλός τους συνήθιζε να κοιμάται εκεί όρθιος, σαν τα βαμπίρ στις ταινίες. Να

γιατί δεν τον έβλεπαν ποτέ να μπαينوβγαίνει στο σχολείο... Κανείς όμως δεν πήγε να δει αν πράγματι ήταν εκεί.

Πέρασαν πέντε λεπτά... δέκα... δεκαπέντε. Πουθενά ο κύριος Πένας.

Ο Γρηγόρης Γατόνης άρχισε να ανησυχεί. Μήπως τον είχαν απαγάγει οι εξωγήινοι;

«Σιγά μην τον άρπαξαν οι εξωγήινοι», πετάχτηκε η Ακίκο. «Οι εξωγήινοι δεν αρπάζουν ποτέ δασκάλους!»

«Και γιατί, παρακαλώ;»

«Γιατί μετά τους αναγκάζουν να διαβάσουν τα μαθήματά τους!»

«Οι δάσκαλοι είναι πολύ σημαντική πηγή πληροφοριών για όποιον θέλει να οργανώσει μια εξωγήινη εισβολή!» σχολίασε ο Χάρης Χαϊδεμένος.

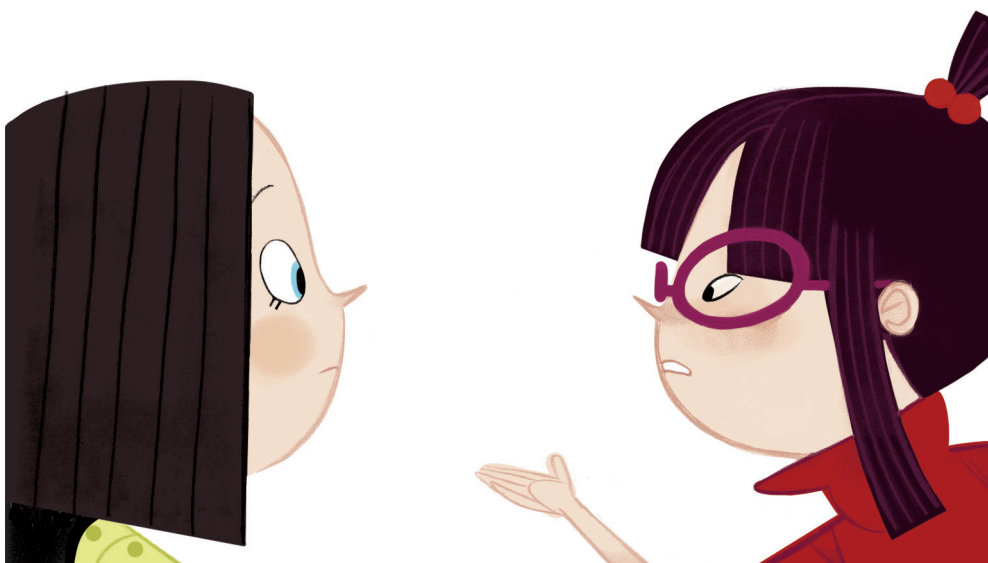
«Αλήθεια; Και πώς συνεννοούνται;» ρώτησε η Σάρα Πεισματάρα. «Αφού δεν μιλάνε τη γλώσσα των εξωγήινων!»

«Θα έχουν σίγουρα ηλεκτρονικό μεταφραστή!» απάντησε ο Άρης Γρανάζης.

«Για μετάφρασέ μου αυτό!» είπε ο Ηρακλής Ζοριλής και του έριξε μια τσιμπιά στο μπράτσο.

Όπως γινόταν συχνά με το Β2 –ή μάλλον σχεδόν πάντα– η κουβέντα για τους εξωγήινους κατέληξε σε καβγά. Η Λήδα υποστήριζε ότι οι εξωγήινοι είναι πανέξυπνοι, ενώ η Ακίκο ότι είναι χαζοί. Ο Άρης έλεγε ότι είναι ρομπότ, ενώ ο Χάρης αναρωτιόταν: «Λέτε να υπάρχουν πρόσκοποι και στο διάστημα;»

Η Άσπα Σπάτουλα έλεγε ότι, αν ήταν έξυπνοι, θα είχαν κατεβεί από καιρό στη Γη.

«Ναι, αλλά μπορεί να μην την έχουν βρει ακόμη στον χάρτη», σχολίασε ο Χάρης.

«Σιγά μην έχουν χάρτη αυτοί! Δορυφορικό GPS έχουν!» πετάχτηκε η Σάρα. Και δώστου να φωνάζουν και να τσακώνονται.

Μέσα σ' αυτό το πανδαιμόνιο, η Άσπα γύρισε και κοίταξε τον Λουκά Κλάψα. «Για πες μας εσύ, Λουκά; Τι έχουν, χάρτες ή GPS;» τον ρώτησε.

Και ο Λουκάς, που δεν ήξερε τι απάντηση να δώσει, ξέσπασε σε κλάματα.

Ξαφνικά η πόρτα της τάξης άνοιξε κι εμφανίστηκε ένας νεαρός που δεν έμοιαζε καθόλου με τον κύριο Πένα. Ούτε και με εξωγήινο.

Είχε μακριά μαλλιά δεμένα αλογοουρά, φορούσε φαρδύ παντελόνι, αθλητικά παπούτσια κι ένα μπλουζάκι με μια στάμπα.

Στην τάξη επικράτησε νεκρική σιγή. Ο νεαρός, που δεν ήταν ο κύριος Πένας, πλησίασε την έδρα ενώ όλα τα βλέμματα ήταν καρφωμένα πάνω του. Κάθισε στην καρέκλα. Έβγαλε το μπλοκάκι του. Το έκλεισε. Και στο τέλος είπε:

«Ο δάσκαλός σας είναι άρρωστος. Εγώ είμαι ο αντικαταστάτης του».

Έπειτα από ένα κλάσμα του δευτερολέπτου, όλο το Β2 ξέσπασε σε επιφωνήματα χαράς λες και μόλις τους είχαν πει ότι εκείνη τη μέρα έκλειναν τα σχολεία.

Να με λέτε Νένι

Το Β2 είχε γνωρίσει μόνο τέσσερις αντικαταστάτες μέχρι στιγμής. Ήταν όμως αρκετοί προκειμένου να μάθουν τα συμμαθητάκια τον γενικό κανόνα του δασκάλου αντικαταστάτη, που έλεγε πως «όταν ο κανονικός σου δάσκαλος λείπει, εσύ δεν χρειάζεται να κάνεις τίποτα». Ο γενικός κανόνας είχε επίσης δύο υποκανόνες, που δεν υπήρχαν πουθενά γραμμένοι, αλλά όλοι τούς ήξεραν απέξω και ανακατωτά:

- Ο αντικαταστάτης του δασκάλου σου δεν μπορεί να σε εξετάσει, γιατί δεν ξέρει τι είχες για διάβασμα.
- Ο αντικαταστάτης δεν μπορεί να σου βάλει εργασία για το σπίτι. Αν τελικά σου βάλει, εσύ μπορείς και να μην την κάνεις, γιατί απλούστατα μέχρι να την τελειώσεις, θα έχει επιστρέψει ο κανονικός σου δάσκαλος.

Σε κάθε περίπτωση, όποιος μαθητής πει στον δάσκαλο αντικαταστάτη τι είχαν για διάβασμα, δεν θα λάβει ποτέ ξανά πρόσκληση σε οποιοδήποτε πάρτι γενεθλίων. Ούτε και θα τον παίζει κανείς· όλη τη σχολική χρονιά.

Η πρώτη αντικαταστάτρια ήρθε όταν ο κύριος Πένας στραμπούληξε τον αστράγαλό του γλιστρώντας πάνω σ' ένα πατίνι. Ήταν μικρούλα και όλοι την αποκαλούσαν Χιονάτη, επειδή είχε

λευκό δέρμα, κόκκινα μάγουλα και ήταν καλосυνάτη σαν τη Χιονάτη του παραμυθιού. Η εμπειρία της όμως από το Β2 κάθε άλλο παρά παραμυθένια ήταν. Βλέπετε, η δασκάλα αυτή είχε τη φαινή ιδέα να ετοιμάσουν ολόκληρη παράσταση για τα Χριστούγεννα μέσα σε μόλις μία εβδομάδα.

Με τον Άρνη Γρανάζη να βγάζει όλα αυτά τα αντιπαθητικά τριξίματα, τη Μαριέττα Πιρουέτα να στριφογυρνάει με τις πιρουέτες της σε κάθε χριστουγεννιάτικο τραγούδι και τον Χάρη Χαϊδεμένο να επιμένει να παίζει τον Άγιο Βασίλη πρόσκοπο, δεν ήθελε και πολύ για να τρελαθεί.

Ο δεύτερος αντικαταστάτης, που πήρε τη θέση της κυρίας Πρέσας όταν έπαθε βρογχίτιδα, προσπάθησε να τους μάθει ένα ποίημα για την Ημέρα του Πατέρα. Μόλις όμως είδε τις αντιδράσεις των παιδιών, δήλωσε κι αυτός άρρωστος κι έτσι

τους έστειλαν αντικαταστάτη του αντικαταστάτη. Ο δάσκαλος αυτός ήταν ένας περίεργος τύπος που μύριζε μούχλα, σαν χαλασμένη κονσέρβα. Ο αντικαταστάτης του αντικαταστάτη τούς πήγε ένα βιβλίο που έδειχνε πώς είναι φτιαγμένα τα ζώα από μέσα. Ο Λουκάς Κλάψας έμπηξε τα κλάματα μόλις είδε πώς είναι φτιαγμένα τα περιστέρια και δεν σταμάτησε να κλαίει μέχρι να χτυπήσει το κουδούνι για διάλειμμα.

Όταν η κυρία Πρέσα αρρώστησε ξανά, τους έστειλαν έναν άλλο δάσκαλο, πολύ αθλητικό τύπο. Για δύο ολόκληρες μέρες προσπαθούσε να τους μάθει τους κανόνες του μπάσκετ, αλλά πολύ σύντομα κατάλαβε πως ήταν αδύνατον να μάθει στο Β2 οποιονδήποτε κανόνα οποιουδήποτε αθλήματος.

Ο Άρης έκανε ντρίπλα χωρίς να ρίχνει ποτέ σε κανέναν πάσα. Η Σάρα σούταρε προσπαθώντας να βάλει την μπάλα από την κάτω μεριά

του καλαθιού, ενώ ο Γρηγόρης, με μια ακροβατική κίνηση, σούταρε στον τοίχο, η μπάλα έκανε γκελ και έσκασε κατευθείαν πάνω στη μύτη του.

Η Ακίκο ήθελε να γίνει τερματοφύλακας –ο κόσμος να χαλάσει–, αν και στο μπάσκετ δεν υπάρχουν τερματοφύλακες, και ο Ηρακλής κατάφερε να εκσφενδονίσει την μπάλα στο παράθυρο με μια κλοτσιά.

Την τρίτη μέρα, και αυτός ο αντικαταστάτης δήλωσε άρρωστος κι έτσι επέστρεψε ο άλλος

δάσκαλος που μύριζε παράξενα, μόνο που αυτή τη φορά τους έδειξε πώς είναι φτιαγμένες οι μαϊμούδες από μέσα. Ο Λουκάς Κλάψας έμπηξε πάλι τα κλάματα και όλα κύλησαν όπως ακριβώς και την πρώτη φορά.

Με λίγα λόγια, τα παιδιά του Β2 λάτρευαν τους αντικαταστάτες δασκάλους. Μόνο που δεν συνέβαινε ποτέ το αντίθετο.

Χρειάστηκαν μερικά λεπτά μέχρι να ηρεμήσουν τα πνεύματα. Στη συνέχεια, ο νεαρός, που δεν ήταν ο δάσκαλος Πένας, είπε: «Επειδή δεν γνωριζόμαστε ακόμα, σας έχω ετοιμάσει μια έκπληξη».

«Μια έκπληξη; Ολέ!» φώναξε καταχαρούμενη η Μαριέττα Πιρουέτα.

«Μήπως ένα πόνι νάνο που ξέρει πολλαπλασιασμό;» ρώτησε η Σάρα Πεισματάρα.

«Ένα ρομπότ;» πετάχτηκε ο Άρης Γρανάζης.

«Ένα echinoderm!» είπε η Ακίκο Αστέρν.

«Πώς το λένε το πόνι;» ρώτησε η Λήδα Βολίδα.

Ο Λουκάς Κλάψας ρούφηξε τη μύτη του. Δεν ήταν ακόμα σίγουρος αν έπρεπε να κλάψει ή όχι.

«Η έκπληξη που σας έχω ετοιμάσει είναι ένα παιχνίδι», είπε ο νεαρός που δεν ήταν ο δάσκαλος Πένας. «Παίζεται με ζευγάρια, γι' αυτό θα σας χωρίσω σε δυάδες. Για να το παίξουμε όμως, πρέπει να πάμε στο γυμναστήριο...»

Η Λήδα Βολίδα σήκωσε αμέσως το χέρι.

«Πες μου».

«Κύριε, δεν φοράμε φόρμα για να πάμε στο γυμναστήριο».

«Δεν πειράζει. Δεν χρειάζεται».

Ο Χάρης Χαϊδεμένος σήκωσε κι αυτός το χέρι του.

«Κύριε, ούτε αθλητικά παπούτσια φοράμε».

«Το παιχνίδι αυτό παίζεται ακόμα κι αν είστε ξυπόλυτοι. Όμως μη με λέτε συνέχεια “κύριε” και “κύριε”. Να με λέτε Λένι, εντάξει;»

